

Una sentència i un mal principi

El passat 20 d'octubre de 1986, el jutge del districte número 4 d'Alacant resolva la sentència del juí de faltes seguit contra tres joves alacantins. Havien estat acusats, pel Ministeri Fiscal en representació de l'acció pública i per la corporació municipal, de pintar «diversos cartells informatius propietat de l'ajuntament d'Alacant» i de causar-hi «desperfectes avaluats en 41.800 pessetes».

Els acusats, segons diu l'escrit de la denúncia, van ser sorpresos «per la policia quan portaven una bossa que contenia esprai negre i un pot de pintura obert», en la matinada del 25 d'abril. Tots els cartells retolats en català, normalitzats o tacats segons qui opine, es trobaven al llarg del «Passeig de Soto, Avinguda del Doctor Gadea i Avinguda del General Marbà». Els denunciats havien negat, però, tots els fets que se'ls imputaven.

La denúncia, seguida segons els termes jurídics per una «falta contra interessos generals» i emparada en l'article 579 del Codi Penal —los que apedrearen o mancharen estatuas o pinturas... en objectos de ornato o pública utilidad o recreo— va ser, tanmateix, desconsiderada pel jutge don Luis Segovia Díez, per entendre que «els fets anteriorment descrits no constitueixen una falta contra els interessos generals imputables als tres denunciats, ja que», en la seua opinió, «faltaven proves suficients per a considerar-los autors dels danys», i va decidir, en conseqüència, «la lliure absolució». La primera sentència estava, doncs donada.

Però l'ajuntament de la ciutat no en quedava content, d'aquesta resolució absolutòria, i decidia alçar recurs d'apel·lació en estimar, tant el seu gabinet jurídic com el mateix Ministeri Fiscal, que hi havia proves suficients per a una sentència condemnatòria.

L'advocada, Immaculada Fernández, va plantejar el manteniment de la resolució original, però el recurs municipal va ser admès i el

La normalització no ha arribat a Alacant.

Tres joves alacantins han estat condemnats i multats acusats de tacar cartells públics. L'ajuntament ha recorregut una sentència absolutòria i ha dut a les últimes conseqüències el seu «castic exemplar».

Joan Pomares

passat 22 de gener José Manuel García Villalba i Romero, jutge d'instrucció d'Alacant, emetia una resolució contrària a l'anterior, perquè, segons ells, «quedava provat que en la matinada del 25 d'abril arribaren a pintar els acusats fins a vint-i-un rètols i cartells, la 'neteja' dels quals havia suposat 41.800 pessetes».

Per tant, quedava revocada la sentència anterior i els tres joves eren condemnats a «dos dies d'arrest menor, 3.000 pessetes de multa a cadascun, pagament de costos, indemnització a l'ajuntament, més els interessos corresponents».

El guió d'aquest curt-metratge lingüístic no pot resultar més grotesc. Els

joves, Ricard Sala, David Alpera i Gabriel Josep Alberola, a pesar de negar en tot moment la implicació en les pintades i a pesar de la falta rotunda de proves, hauran de fer front ara a aquesta sentència definitiva contra la qual ja no hi haurà, segons l'article 981 de la Llei d'Enjudiciament Criminal, possibilitat de recurs, atès que es tracta d'una segona sentència en un juí sobre faltes.

I hauran de desembutxacar més de 50.000 pessetes, una quantitat menuda, però, d'alguna manera, un càstig exemplar i més encara quan en un principi cap entitat o institució no havia demanat danys i perjudicis ni havien realitzat cap reclamació. L'ajuntament, en opinió d'algunes fons jurídiques, i dos dies abans de complimentar-se les diligències, va presentar els seus vint-i-un cartells «embrutats» sumant-se oportunament al fiscal de l'estat en la denúncia contra els «repintadors».

Lluny de posar en pràctica la voluntat replegada en la Constitució, en el nostre Estatut i en la llei d'Ús del Valencià, l'ajuntament d'Alacant va preferir afegir-se, com a fiscal, al costat d'aquells que proclamen que la llengua no només no ha d'utilitzar-se públicament, sinó que, millor, ha de ser multada. □

